

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8718205227
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8718205227.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobcu: Z. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. č.XXX/XX, K. N., právne zastúpený advokátom: JUDr. Milan Križalkovič, so sídlom AK: Hviezdoslavova č.11, 052 01 Spišská Nová Ves, proti žalovanému: H. S. a.s, so sídlom: C. XXX/XX, XXX XX S., P.: XX XXX XXX, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č. k. 10C/25/2018-165 zo dňa 30.09.2020 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a stranám sporu trovy konania nepriznal.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 132 ods. 1 a § 215 ods. 1 CSP a § 11, § 13 ods. 1 až 3 OZ. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že imanentným atribútom osobnostného práva, každej fyzickej osoby je aj občianska česť, ľudská dôstojnosť a dobrá povesť. Tieto atribúty sú chránené zákonom, čo znamená, že existuje verejný záujem na ich existencii a rozvoj u každého jednotlivca. Žalobu môže podať fyzická osoba vždy, ak je schopná preukázať, že prišlo k zásahu do jej práva na ochranu osobnosti. Takejto osobe potom je možné priznať primerané prostriedky ochrany. Medzi takéto prostriedky patrí aj primerané zadosťučinenie, ktorým sa priznáva nárok v určitom konkrétnom plnení. V prejednávanej veci pre poskytnutie súdnej ochrany bolo nevyhnutné, aby žalobca, na ktorom je dôkazné bremeno, preukázal nielen samotnú existenciu zásahu, jeho neoprávnenosť, ale aj jeho spôsobilosť privodiť mu ujmu a príčinnú súvislosť medzi nedovoleným zásahom a vzniknutou ujmu. Žalobca neunesol v prejednávanej veci dôkazné bremeno ohľadom skutočností, ktoré sú podmienkou priznania nemajetkovej ujmy ako formu zadosťučinenia za tvrdený zásah. Nebolo preukázané, u koho sa mala znížiť jeho dôstojnosť, aké to malo mať následky, nebola preukázaná existencia ujmy, ani jej príčinná súvislosť. Za takéto konanie zodpovedá priamo fyzická osoba, ktorá spôsobila tento stav, ktorá ale už bola postihnutá v priestupkovom konaní a urobila aj ospravedlňujúci list žalobcovi z 28.02.2016, rovnako ako aj tento list bol doručovaný prostredníctvom žalovaného, o čom svedčí pečiatka nemocnice (osobitným listom Z.. C. a osobitným listom nemocnica). Tieto ospravedlnenia považoval súd prvej inštancie za dostačujúce. Pokiaľ išlo o to, že mali byť vypočutí ďalší svedkovia, žalobca navrhol vypočuť svedka, ktorý však nebol označený správnym menom, priezviskom a nepodarilo sa zistiť iných svedkov, ani ich žalobca nenavrhol. Z pohľadu súdu tým žalobca neunesol dôkazné bremeno ani na ďalší nárok, okrem ospravedlnenia, aj priznanie finančnej náhrady. Preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Výrok o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 s poukazom, že síce žalovaný má úspech vo veci, ale nárok si na náhradu trov konania výslovne neuplatnil.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Poukázal na to, že podľa jeho názoru rozsudok nie je dostatočne preskúmateľný, keďže nebolo jasne vymedzené zo strany súdu prvej inštancie, čoho sa domáhal žalobca, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil a aké procesné prostriedky obrany použil žalovaný. Citoval v tejto súvislosti judikatúru Ústavného súdu SR IV. ÚS/115/2003, III. ÚS/209/2004 vo vzťahu ku atribútom súdneho rozhodnutia. Žalovaný nepochybne nepoprel, že zásahom do integrity žalobcu došlo a žalobca uniesol dôkazné bremeno tým, že preukázal, že bola znížená jeho dôstojnosť. Lekár, ktorý ošetril žalobcu bol zamestnancom žalovaného, preto žalovaný zodpovedá za vzniknutý stav. S touto správou boli oboznámení aj iní lekári a zdravotnícky personál a v lekárskech kruhoch v budúcnosti môže takáto správa sponchybňovať osobnosť žalobcu. Keďže došlo preukázateľne k zásahu do jeho práv na ochranu osobnosti, samotné ospravedlnenie od lekára je nepostačujúce, je treba priznať aj nemajetkovú ujmu. Samotný žalobca má tiesnivý pocit pri akomkoľvek vstupe do nemocničného zariadenia.

4. K odvolaniu žalobcu vyjadril sa žalovaný, ktorý poukázal na to, že sa stotožňuje a súhlasí s rozsudkom súdu prvej inštancie. Domnieva sa, že žalobca v konaní nijako nepreukázal vznik akejkoľvek ujmy, a preto nie je možné mu priznať žiadnu náhradu. Navrhol rozsudok, ako vecne správny potvrdiť.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací podľa ust. § 34 CSP prejednal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 378, § 379 a § 380 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil. Na týchto skutkových a právnych záveroch sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

6. Podľa § 11 OZ, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

7. Podľa § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 OZ, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

8. Z doteraz vykonaného dokazovania vyplynulo, že dňa 27.01.2016 v ranných hodinách, po vykonanom lekárskom vyšetrení na Centrálnom prijíme H. S., a.s. S. bol žalobca ošetrení lekárom Z.. B. C., ktorý vyhotovil aj lekársku správu. Na text a obsah tejto lekárskej správy upozornil žalobcu otec. Táto bola adresovaná Z.. Z. L., H. ambulancia S.. V správe bol uvedený tento text: „N.“. Žalobca dňa 03.09.2018 požiadal prostredníctvom svojho právneho zástupcu o mimosúdne vyriešenie sporu. Ošetrojúci lekár Z.. B. C. bol Okresným úradom v S. uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolužitiu podľa § 49 ods. 1 písm. b) z. 372/1990 Zb. V rozhodnom čase Z.. B. C. vykonával pracovné povinnosti u žalovaného ako odbornú prax na základe zmluvy, uzavretej medzi žalovaným a Ministerstvom obrany SR z 01.03.2011 a nebol zamestnancom žalovaného. Žalovaný v mene Z.. B. C. sa žalobcovi písomne ospravedlnil.

9. Námietky žalobcu v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie sústredí sa na tri podstatné námietky. Prvou z nich bolo nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu prvej inštancie.

10. „ To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasnený skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných účastníkmi konania „ (Ruiz Toria c. Španielsko z 09.12.1994, séria A č. 303-A, str. 12, § 29).

11. Rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje základné znaky, ktorý požaduje Civilný sporový poriadok pre riadne odôvodnenie rozhodnutia, to znamená, že je opísaný skutkový stav, ktorý súd prvej inštancie zistil, následne sú citované ustanovenia príslušných hmotnoprávných predpisov, ktoré sa vzťahujú na prejednávajúcu vec a následne súd prvej inštancie aj právne zdôvodnil dôvody, prečo žalobu žalobcu zamietol. Ospravedlnenia sa žalovaného za nepochybne existujúci zásah do integrity žalobcu. Bolo zistené (v konečnom dôsledku v odvolaní žalobca konštatuje, že samotné ospravedlnenie nepostačuje, teda ho nespochybňuje) bolo splnené ešte pred podaním žaloby. Toto ospravedlnenie žalobca zúžil len na ospravedlnenie zo strany lekára, pričom v priebehu konania bolo preukázané, že žalovaný na tomto ospravedlnení participoval a ospravedlnenie pod svojou gesciou aj v mene lekára doručoval žalobcovi. Z týchto dôvodov odvolací súd sa domnieva, že ešte pred podaním žaloby už v čase výzvy žalobcu, táto požiadavka žalobcu už bola splnená a v tejto časti už nebol nárok dôvodný.

12. Pri dôkaze výpoveďou svedka musí súd vyhodnotiť vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k účastníkom konania a k prejednávanej veci a aká je jeho rozumová a duševná úroveň, k okolnostiam, ktoré doprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorej vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k správaniu pri výpovedi (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a podobne) a k poznatkom získaným na základe hodnotenia iných dôkazov (do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, prípadne, či sa vzájomne dopĺňajú); celkové posúdenie uvedených hľadísk potom poskytuje záver o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených (preukazovaných) skutočností. <<https://www.najpravo.sk/judikatura/obcianske-procesne-pravo/dokazovanie/hodnotenie-vypovede-svedka.html>>

13. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I.ÚS 26/94).

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im práva úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tomto konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019, sp. zn.4 Cdo 140/2019 alebo sp. zn. 4 Cdo 120/2019)

15. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavného súdu“) platí, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl.46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

16. Civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosť zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. II. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponese aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo. <<https://www.najpravo.sk/judikatura/obcianske-procesne-pravo/dokazovanie/zakladne-rozlozenie-dokazneho-bremena-v-civilnom-sporovom-konani-a-procesne-nasledky-stavu-non-liquet.html>>

17. Úspech žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka) závisí predovšetkým na tom, či bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo vážnosť

v spoločnosti, pričom prípadnú výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Zodpovedanie uvedeného je možné predovšetkým na základe v konaní produkovaných dôkazov, ktoré má povinnosť označiť žalobca. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 23. júna 2011, sp. zn. 4 Cdo 144/2010)

18. Zásada voľného hodnotenia dôkazov zakotvená v čl. 15 Základných princípov C. s. p. a v § 191C. s. p., vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiacia úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a pod. 17. Nie je porušením práva na spravodlivý proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

19. Súd prvej inštancie akceptoval navrhované dôkazy zo strany žalobcu, tieto v podstatnej časti aj vykonal, vypočul navrhovaných svedkov až na svedka, ktorého meno a adresa nebola správna a úplná a tak nebolo možné tento dôkaz vykonať z objektívnych dôvodov. Vo vzťahu k nároku na nemajetkovú ujmu je nutné konštatovať, že okrem výsluchu bezprostredných príbuzných, teda otca a brata žalobcu, neboli preukázané zo strany žalobcu dôkazom taká intenzita zásahu do jeho integrity, ktorá by znamenala potrebu priznať aj nemajetkovú ujmu v peniazoch. Tvrdené zníženie dôstojnosti žalobcom, ktoré malo byť tvrdené tým, že zdravotnícky personál sa oboznamoval s lekárskou správou, a tým utrpela jeho osobnosť, nebola nijakým objektívnym dôkazom preukázaná. Bezosporu výsluch najbližších príbuzných v rámci hodnotenia dôkazov nemôže byť tým objektívnym merítkom, ktorým by rozhodol pri posudzovaní nároku žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy, keďže ide o svedkov, ktorí majú blízky vzťah k žalobcovi a nemohol ani súd prvej inštancie, ale aj odvolací súd vyhodnotiť tieto výpovede za objektívne. Vypočutý svedok Z. C. ospravedlnil sa žalobcovi aj vo svojej výpovedi, opakovane ozrejmil skutočnosti, ktoré vznikli v čase vyšetrenia žalobcu, oľutoval svoje konanie. Zároveň bolo zistené, že svedok Z. C. bol účastníkom v konaní o priestupku proti občianskemu spolužitiu a bol mu vymeraný trest. Z týchto všetkých dôkazov považoval nárok na nemajetkovú ujmu žalobcu súd prvej inštancie za nedostatočne preukázaný, s čím sa stotožňuje aj odvolací súd. Konanie súd prvej inštancie viedol nestranné, snažil sa vykonať dôkazy, ktoré navrhol žalobca tak v listinnej podobe, ako aj vo forme svedeckých výpovedí a z neho prijal aj objektívne závery.

20. Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a tak nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania stranám sporu z dôvodu, že žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanej strane v odvolacom konaní žiadne trovy konania nevznikli.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).